

Sevgi Saygi

herkes hayata ve politikaya da biraz polisiye roman gözüyle bakabilseydi. Söylenen yalanları, o yalanların hangi çıkarlara ve ihanetlere hizmet ettiğini görebilseydik. Çocukluğumdan beri annemin kitaplığındaki polisiyelere dadanmıştım. Asla vazgeçmediğim türlerden biridir, diğeri de çizgi roman tabii. Onların kurgusu ve öyküleri de gençtir! Üstelik bizim hantal dizilerimizden çok daha iyidir. Bu düşkünlüğümün kitaplarıma yansması kaçınılmaz. ON8 ve Günışığı Kitaplığı da o kadar ısrarlı ki benim polisiye tadında yazdığım konusunda, sonunda gerçek bir polisiye yazacağım galiba.

• Bugün hâlâ polisiye-fantastik kurgulara edebiyatın üvey evladı gibi davranılıyor mu sizce?

– Sanmıyorum. Hâlâ eskisi gibi davranan var mı? Edebiyatla ilgisi yokmuş gibi? Kalmışsa bile, "genç" değildir onlar zaten. Onlar adına üzölmekle yetinmeli.

• Gezgın aslında ilk olarak başka bir yayınevi tarafından 2004'te yayımlanmıştı. Aradan 10 yıl geçti ve yeni bir edisyonla, yeni bir koleksiyonda okurla buluştu. Gezgın'ın yolu yine aynı yol mu?

– Evet. Onun yolu yine aynı, yolculuk aynı yolculuk... Tek radikal değişiklik kullanılan bir resimde oldu. Ne kadar inat etsem de editörlerimin ısrarını kıramadım. Onlar benden daha inatçıymış demek ki. Kitabın bütünlüğü açısından sadece mürekkep lekelerinin kalmasını istediler. Haklı olabilirler.

• Gezgın'de gizem dolu bir kurguyla donatılmış, soluksuz bir yol filmi izler gibiyiz. Bir Wim Wenders filmi gibi...

– Ne güzel. Bu tadı verebildiysem ne mutlu bana. Yolda olmayı severim. Uzun yolları... Günümüzde yollar olabil-

diğince kısaltılmaya ve hızlandırılmaya çalışılıyor. Hedefe varmak, ona ulaşmaktan daha önemli olmaya başladı. Oysa...

Yol filmlerinin olmazsa olmazı bir içsel yolculuk da var Gezgın'de tabii...

Yol aslında aynadır. Onu yaşayamazsanız, üzerinden sıçrayıp geçmeye çalışırsanız, kendinizi evde bırakmış gibi olursunuz.

• Çocuk edebiyatında da verimi olan bir yazarınız. Çocuklar ve gençler için yazarken giyilen gömlekler arasında nasıl bir fark var?

– Gömleğimi değiştirmem, yıkarım. Çocuklara daha temiz bir dille yazmak gerekir. Ama onların kaygıları anne ve babalarının kaygılarından farklı değil. Belki daha fazla... Çünkü onlar hem geleceğe hazırlanıyorlar hem de o gelecek üzerinde söz söyleme, seçim yapma hakları yok, üstelik dünyayı da tanımaya çalışıyorlar. Ne kadar yorucu ve sersemletici bir çaba. Oyunlar ve eğlenme içgüdüleri olmasa, hiç çekilir bir hayat değil. Onların bu içgüdülerinden kopmadan hayatı anlamalarını, biraz hayatla ve kendileriyle dalga geçmeyi başarmalarını istiyorum. O zaman daha güzel oluyor her şey. Aslında yazdıklarım arasında pek bir fark yok gibi. Azıcık büyüdüklerinde kullandığım dil daha sert oluyor sanki.

• Geçmişte sinema setleri, senaryolar, tiyatro oyunları ve diziler... Edebiyatla kol kola yürüyecek mi bu işler, yoksa yeni türler ve projeler var mı önünüzde?

– Yürümesini çok istiyorum. Ama ülkenin koşulları ne kadarına izin verir bilemiyorum. Biliyorsunuz "Yerli Dizi, Yersiz Uzun" giderek Brezilya dizilerine benzediler. Sinema projesi daha yakın geliyor. Önümüzdeki yıl belki "Memo'nun Macerası" dizisi filme dönüşebilir.

